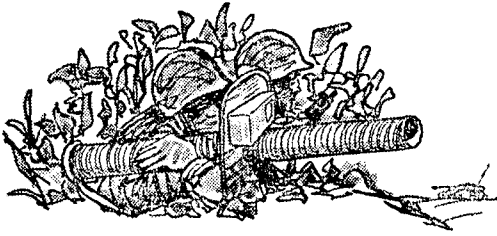

ציד טנקים

— הכרח הוא לבחון את הסוגיה בתור נושא לאימון בחיל-הרגלים.

אם נתייחס אל הטנק כאל יעד ככל היעדים, ניוכח לא רק שאין בציד-טנקים משהו מיוחד המחייב, הק-מת יחידות מיוחדות — אלא שציד-טנקים הוא אחד מנושאי ההתקפה שהחיי"ר רגיל בהם מימים ימימה. הטנק הוא יעד נידד, משוריי, בעל עוצמת אש רבה והוא מהווה מטרה בולטת, פגיעה, שקל לזוהותה.

הוא מוגבל בעיקר באשר לכושר עבירותו לשדה האש שלו, המשאיר בקרבת הטנק שטחים שאינם מכוסים.

ברור איפוא שהתקפה על יעד כזה, הנערכת במג-מת השמדה, אינה אלא משימת פשיטה לפטרול לחימה! ועוד ברור כי ניתן לאמן כל חייל כמומחה להשמדת טנקים ע"י כך שנלמד אותו לתפעל את האמצעים הנגד-טנקיים ואת אופן ניצולה של מגבלת הטנק ע"י התקרבות בשיטת הסתננות ושימוש בעשן כמחסה או כהטעיה.

עלינו לזכור כי לטנק ישנה — פרט לפעולת חימושו — גם השפעת הלם המתבטאת בבהלה ופא-ניקה במערך. לכן הפעלת פטרולים כאלה מן המערך בשעה שטנקים עולים על כוחותינו, היא בראש וראשונה שאלה של קיום מוראל ורוח קרבית גבוהה ביחידה.

ברור שהבחון לציד טנקים והשמדתם הוא בפעולה כלפי טנקים תוקפים. אולם טנקים בחניון מהוים גם הם מטרה לפטרולי קרב מהסוג הנ"ל — והתקפת מטרה כזו עלולה לתת תוצאות מפתיעות.

במצעים כאלה נבחן החייל, כל צעד שלו הוא בבחינת הסתכנות מחושבת; כל שיקול וכל הבלטה הם פרי האימונים והנסיון שרכש. כאן מתגלים יוזמתו של החייל וכושר האלתור שלו כי כאן חייב הוא להתאים את עצמו למציאות המשתנה, ואת המציאות המשתנה למשימתו.

רגלי

מבצע "קדש" לא נתן הודמנויות לפעולת צידי טנקים — אולם כל המסיק מעובדה זו כי אבד הכל על הרעיון — ועל שיטת הפעולה — של צידי הטנ-קים, דומה לאותו אדם אשר יטען כי יש לבטל ולשלוט מעיקרו את קיומו של הג"א משום שבמבצע "קדש" לא באה פעולתו לידי גילוי. שיטת ציד הטנק-קים, והאמצעים להגשמתה הלכה למעשה, נבחנו במלחמותיהם של עמים אחרים, והצדיקו את עצמם. במערכת "קדש" לא ניתנה הודמנות להפעלת צידי טנקים, אולם היא עשויה להנתן בכל מלחמה עתי-דה, ואסור לנו להחמיץ את ההזדמנות הפתוחה לנו לפתח שיטת פעולה זו, רק משום שלא נכין את הציוד המתאים או שלא נאמן יחידות לביצוע ציד זה. הכנת הציוד והחזקתו בכוננות לשער כושר — אלה הם עניינים ארגוניים, הניתנים לפתרון באמצע-עים ארגוניים ואפסנאיים. אולם הקמת יחידות מיו-חדות של צידי טנקים — זו סוגיה מהותית, וכדאי לבדוק אותה ביסודיות.

עד אמצע שנת 1942 היו בצבא הבריטי מחלקות מיוחדות שאומנו במיוחד ללחימה בטנקים. מחלקות אלו צוידו באמצעים המתאימים ואומנו במיוחד בטקטיקה של הסתננות — הטקטיקה המתאימה ביותר להתקרבות הטנק עד לטוח היעיל של אמצעי הלחימה שבידי האנשים. ברור כי ציד טנקים המבוי-סס על יחידות כאלו — מגבלות רבות לו, והרי כמה מהן:

- (1) לא תמיד תמצא יחידה כזו "תחת-היד" במקור מות שהיא נדרשת ביותר.
 - (2) יחידה כזו תפעל על-פירוב בשטח ההפקר שבין הקוים — דבר המצריך פעולת תיאום רבה ביותר תר עם היחידות שבקו.
 - (3) יחידה כזו תפעל על-פירוב במפוצל, מבלי שתהיה למפקדיה השפעה כל-שהיא על לחימ-תה. כל תפקידו של המפקד ביחידה כזו מצטמצם למעשה בהדרכה. ברור, אם כן, שהחזקת סגל קבוע ליחידה כזו הוא בבחינת בזבוז.
- הכדאיות של הקמת יחידות מיוחדות של צידי טנקים מוטלת, איפוא בספק, אך היות וכמעט ודאי הוא שטנקים עלולים לתקוף את מערכי החי"ר שלנו